

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XV. In quo demonstrat, quomodo proficientibus, qui notitiam hanc
Generalem contemplationis ingredi incipiunt, expedit interdum discursu, &
operatione potentiarum naturalium vti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

modo & argumento intelligi nequit, fortasse melius, alio, atque alio percipietur. Præterea, idcirco aliquanto prolixus sum; quia existimo aliquam lucem adferri ijs, quæ postmodum sunt dicenda. Quam etiam ob causam ut hanc doctrinæ partem abioluam, videtur mihi omnino cuidam dubitationi respondendum, quæ circa notitiæ huius continuationem emergere posset, idque capite sequenti succinctè præstabo.

CAPVT XV.

In quo demonstrat, quomodo proficientibus, qui notitiam hanc Generalem contemplationis ingredi incipiunt, expedit interdum discursu, & operatione potentiarum naturalium vii.

Circa huc usque dicta, posset hæc dubitatio oriri, an Proficientes, illi videlicet, quos Deus in hac supernaturali contemplationis notitia (de qua locuti sumus) collocare incipit; eo ipso quod illa sui incipiant, nunquam an plus meditationis discursus, naturæ huiusque formarum exercitium, resumere debeant? Dubitationi huic responderetur, nullo modo hanc doctrinam sic accipi debere, ut illi, qui incipiunt notitiâ istâ amorosâ, & simplici perfrui, nunquam amplius uti debeant meditatione, nec ad eam habendam conati. Nam in istis profectus sui principijs, nec ad eum profectus est in illis notitiæ huius habitus, ut statim ac ipsi voluerint possint actum eius exercere, seu in illo sese constituere; nec ita longe à meditatione recesserunt, ut meditari ac discurre sicut solebant interdum non valeant, aliquas res novas, meditatione inueniendo. Quinimo in istis principijs, quando ex allatis indicijs iam cognouerimus animâ, minimè quiete illa seu notitia occupatam esse, omnino discursu uti oportebit eam,

donec acquirat habitum (de quo iam locuti sumus) aliquo modo perfectum: tunc autem erit habitus iste acquisitus, quando quotiescunque meditari voluerint, confestim se sentiant in ista pacis notitia constitutos, abique eo quod meditari possint, neque voluntatem ad meditandum fluctere. Antequam enim eò perueniatur (nimirum ad notitiâ istam amorosam habitualement) in isto statu, qui est proficientium, aliquando reperitur vnum, aliquando verò aliud. Ita ut pluries sese inueniat anima in ista amorosâ vel pacifica assistentia, nihil (ut declaratum est) potentij operando: pluries verò moderato, pacatoque meditationis, & discursus conatu, ad se in ea collocandam, indigebit. Quæ pacifica notitia obtenta, nō discurret, nec laborat iam potentij anima, tunc enim verius dici poterit, intelligentiam, & suavitatem in ea quasi passivè se habente, fieri, seu produci; quàm quod ipsamet aliquid operetur; sed solummodo istud illi incumbit, ut attentam cum amore habeat ad Deum animam, nihil percipere, ac videre cupiendo, sed permitiendo se duntaxat à Deo duci: quæ in re passivè sese illi communicat ipse Deus; quemadmodum illi qui apertos habet oculos, lux communicatur. Illud solū necessarium est ad lucem hanc Diuinam simplicius copiosiusque suscipiendam, ut non conetur, neque curet alias magis palpabiles aliarum notitiarum, vel formarum, vel figurarum discursivas luces, interponere: nam nihil istorum, serenæ illi, & limpidæ luci, simile est. Vnde si illo tempore intelligere, atque considerare res particulares vellet, licet illæ maximè spirituales essent simplicem illam, ac delicatam spiritus lucem, nubeculas istas interponendo, præpediret: Quemadmodum si cui res aliqua ante oculos opponeretur, in quam visus offenderet,

Vnde cognosci possit ab aliquo, habitum perfectum notitiæ amorosæ, seu contemplationis acquisitum fuisse.

NOTA.

In proficientium statu, aliquando anima in hac se notitiâ amorosâ constitutam reperiet, aliquando verò meditatione ad ponendum se in ea indigebit.

Ad copiosius lucem hanc seu notitiâ suscipiendam, quid facere debeat anima?

B.

Iuannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

Statim ac anima sese ab omnibus apprehensibilibus imaginibus perfecte euacuauerit, in pura luce notitia istius remanebit. Lux hac semper parata est, ad communicandum se anima.

Nullum Deus replet vacuum quod non implet.

NOTA. Quid facientiam spirituali viro quando meditari nequit.

deret, proculdubio, & lumen & anteriorem prospectum, & præpediret. Hinc manifestè deducitur, quod statim ac anima expurgationem hæc, & euacuationem ab omnibus formis, & imaginibus apprehensibilibus perfecte absoluere, eam in istâ purâ simpliciq; ue luce remansuram, transformando se in illam in statu perfectionis. Lux quippe hæc, prompta semper, parataque est ad communicandum se animæ; sed propter formas, & creaturarum velamina, quibus anima tecta, itretitaque est, haudquaquam illi infunditur. Quod si impedimenta hæc, & velamina omnino auferretur (eo quod postea dicemus modo) in pura nuditate, ac spiritus paupertate remanendo; confestim anima iam simplex, & pura, in puram simplicemque sapientiam Diuinâ, quæ est Dei filius, transformaretur. Quia deficiente ab anima amore iam sauciata, illo, quod illi naturale est, confestim infunditur ei supernaturaliter, illud, quod Diuinum est: cum Deus nullum relinquat vacuum, quod non impleat.

Distat spiritualis, quando meditari nequit, cum amorosâ ad Deum aduertentiâ seu attentione, cum intellectus pace permanere, licet illi se otiosum esse videatur. Hoc quippe modo sensim, & valde citò animæ suæ, Diuina requies & pax cum admirandis, & sublimibus Dei notitijs amori Diuino inuolutis, infundetur. Nec sese formis, imaginationibus, meditationibus, vel alicui discursui immisceat: ne inquietet animam, eamque à sua voluptate, ac pace auellat, & ad illud in quo illa tædium auersionemque sentit, compellat. Si autem ut diximus scrupulus aliquis suboriatur, nihil illum agere; animaduertat non exiguam eum rem præstare, animam pacando, eamque in tranquillitate absque vlla operatione

suâ vel appetitu collocando, & conferuando: quod est illud, quod à nobis Dominus noster per Dauid requirit, dicens: *Vacate, & videte, quoniam ego sum Deus, hoc est, Discite, & conamini ab omnibus rebus esse vacui, (interius videlicet) & cum magna voluptate videbitis, quoniam ego sum Deus.*

Magnum opus effici anima se ipsam pacando, & ab omni ratione vel appetitu attentam Deo exhibendo, & hoc ab ea requirit Deus. P. Jal. 45. 10

CAPVT XVI.

In quo de imaginarijs apprehensionibus, quæ supernaturaliter in phantasia representantur, disputatur. Demonstratur etiam non posse eas deseruire animæ, tanquam medium proximum ad Vnionem cum Deo.

Postquam de apprehensionibus, quas in se anima naturaliter recipere, & circa quas imaginatione phantasiâ; occupari potest, disputauimus. Rationi consentaneum est, vt de supernaturalibus, quæ Imaginariæ visiones appellantur, hoc loco agamus; quæ quoniam imaginibus, formis, & figuris subditæ sunt, ad hunc quoque interiorem corporeumque sensum spectant, quemadmodum & naturales.

Animaduertendum autem est, nomine hoc visionum imaginariarum, velle nos intelligere ac comprehendere ea omnia, quæ sub imaginum, formarum, & figurarum vel specierum modis, supernaturaliter imaginationi obijci representarique queant; idque per species admodum perfectas; & quæ viuacius ac perfectius quam connaturali sensuum ordine fieri soleat, representant, & mouent.

Omnes enim apprehensiones & species, quæ ab vniuersis quinque corporeis sensibus ortæ representantur animæ,

Quidnam in hac tractatione nomine visionum imaginariarum intelligatur.

tur.

3. Reg.

11. 17.

11. 17.

11. 17.

11. 17.

11. 17.

11. 17.